

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

Esimene
hoiatus

Originaali tiitel:
Sharon Sala
Going Once
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2013 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05412922
ISBN 978-9949-82-908-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Lein on samasugune elu osa nagu hingamine ja see tabab meid kõiki seisusest olenemata. Me peame selle endast läbi laskma. Me peame nutma selle pärast, mis on möödunud, enne kui saame jälle naerda.

Ja naerma me peame, sest pole midagi hullemat kui eluga lõpparve tegemine ajal, kui meil on veel hing sees.

Ma pühendan selle raamatu neile, kes on selgeks saanud raskeima õppetunni – kuidas üksi jätkata.

Üks

Queens Crossing, Louisiana

NOLA Landry oli kolmandat päeva palavikust oimetu ja kaotanud igasuguse ajataju.

Päeval enne tema haigestumist oli sadama hakanud ja järgmisel päeval, kui tuikamine ja palavik algas, sadas endiselt. Ta oli uinunud vihma trummeldamise saatel vastu katust ja näinud hulle, palavikulisi unenägusid alligaatoritest eesõuel ja isast neid terrassilt tulistamas. Ärgates meenus talle, et isa oli surnud, kui ta oli kaheteistaastane.

Ta vajus tagasi unne, tuul kolistas akende taga, ja nägi unes ema teda hommikusöögile kutsumas, ja ennast kooli hiljaks jäämas, ning kui ta ärkas, oli juba pime ja talle meenus, et ema oli surnud enne möödunud aasta jõule.

Ta roomas voodist välja, et käia vannitoas ja midagi juua, ja vajus tagasi voodisse. Tema pikad, tumedad juuksed olid ilma jäänud juukseummist, mis hoidis neid hobusesabas, mistõttu juuksed olid tõusvast ja langevast palavikust niisked

ja pusasid täis. Kuna viimane puhas öösärk oli palavikuhiigist läbi ligunenud, roomas ta tagasi voodisse alasti.

Viimane, mis ta enne uinumist mäletas, oli mõte sellest, kui kaua kellelgi aega kulub, et surma korral tema laipa leida.

Natuke hiljem algas uus unenägu, milles ema jooksis käsi väänutades aknalt aknale läbi maja, ja hakkas korraga Nola nime hüüdma.

Nola! Nola! Ärka kohe! Pane riidesse! Võta natuke toitu ja vett kaasa ja jookse välja! Tee ruttu, tee ruttu! Sa pead jooksuma!

Nola ärkas õhku ahmides ja vaatas palavikulises meelte-segaduses oma pimedas magamistoas ringi. Ta teadis, et ema on surnud, kuid tung käsku täita oli nii tugev, et ta heitis teki pealt, pani lambi öökapi põlema ja hakkas riietuma. Ta haaras teksased ja T-särgi ning tõmbas kapuutsiga dressipluusi nende peale. Tema käed värisesid, jalad tudisesid, kui ta maha istus, et tenniste paelad kinni siduda. Tung kuuletuda kasvas, kui ta mobiiltelefoni taskusse libistas.

Ta läks tudisevatel jalgadel koperdades läbi maja ja suundus omaette pomisedes kööki.

„Võta toitu ja vett... toitu ja vett.“

Ta haaras kaasa veepudeli, mõned juustupulgad ja paki maapähklivõiküpsiseid, ja pistis need ukse juurde minnes dressipluusi kõhutaskusse.

„Autovõtmed... ma pean autovõtmed tooma.“

Ta leidis võtmed kohvilaualt ja kõndis eesust avades ikka veel vaid instinktiivselt. Kuigi oli pime, tajus ta, et midagi on valesti. Ta oli väljas terrassil, kui avastas, et kõnnib vees. Tema süda jättis löögi vahele, kui ta kööki taganes, et taskulamp võtta. Nähtu äratundmisele kulus sekundeid, kuid kui see talle kohale jõudis, tabas teda puhas, rikkumata hirm.

Kõikjal oli must vesi, kuhu ta ka ei vaadanud.

Taskulambikiir oli nõrk, kuid õudus ehe, kui ta terrassilt vihma kätte astus, et vee sügavust testida. Kui vesi üle ta pahkluude tõusis, pidi ta silmitsi seisma tõsiasjaga, et autovõtmed teda ei päästa. Ainus tee välja oli juba vee all.

Sellal, kui ta magas, oli Mississippi jõgi, mis asus tema majast vähem kui kilomeetri kaugusel, üle kallaste tõusnud. Ta ei kahelnud unenäos, sest ema oli äsja ta elu päästnud. Tema reaalsus oli nüüd vajadus kõrgendikule pääseda.

Ta vaatas üle öla armastatud kodu poole, mõeldes kõigele, mis ta nüüd kaotab – oma ateljee, lõpetamata maalid, mille kallal ta töötas, ja need, mis ootasid väljasaatmist, kõik pintsleid ja värvid, ja kontaktid, mille kogumisele oli tal kulunud aastaid.

Kui ta minemauhutavatele perereliikviatele ja lähedaste fotodele mõtles, pidi ta leppima tõsiasjaga, et millelgi neist pole tähtsust, kui ta oma elu koos nendega kaotab.

Tal tekkis mõte maja katusele ronida ja päästjaid oodata, kuid niipea, kui see mõte talle pähe tuli, heitis ta selle kõrvale. Ema ütles, jookse. Niisiis jooksis ta lähima kõrgeima koha, ligi saja meetri kaugusel asuva puudesalu poole.

Kahlamine läbi lakkamatult lainetava vee oli väsitav, kuid hirm andis talle jõudu. Kui mingi elusolend korruga vastu ta jalgu kargas, karjatas ta, meenutades, et ka alligaatorid on üle kallaste tulnud, kuid kes see ka ei olnud, see möödus temast.

Ohu möödumise eest tänu tundes kummardus Nola korraks ette, toetades käed põlvedele, et pekslevat südant rahustada.

„Jumal, aita mul seda teha,“ ütles ta pehmelt, süda tagumas, kui ta end järgmist sammu astuma sundis.

Ta oli poolel teel majast puude juurde, kui ta auku astus ja vette kukkus, maandudes kätele ja põlvedele ja pritsides

kogu näo märjaks. Taas mõtles ta alligaatoritele, ja madudele, ja kaimankilpkonnadele, kes olid koos temaga vees, ja ta ajas end jalule ning hakkas paanikas jooksuma.

Järgmisel kukkumisel kaotas ta taskulambi ja veetis väärt sekundeid seda sogasest veest otsides. Kui sõrmed lõpuks metallist käepideme ümber keerdusid, haaras ta sellest kinni. Jumala abiga põles tuli endiselt, kuid tal polnud aimugi, kui kauaks. Ta libistas kiire üle pimeduse ja nägi kauguses varje, kui kiir üle puude sõitis, ja jätkas liikumist.

Vesi muutus nüüd sügavamaks, ulatudes peaaegu põlvedeni. Veevoolu jõuline surve tegi püstijäämise raskeks. Vajadus veest välja pääseda oli nii tungiv, et ta jõudis lõpuks puudeni. Vihma eest mõnevõrra kaitstuna hakkas ta otsima kõige pikemat ja tugevamat puud, mille otsa ta ronida suudab, ja just siis, kui ta ühe välja valis, hakkas taskulambivalgus tuhmuma.

Ootamata haaras ta madalaimast oksast täpselt siis, kui taskulamp kustus. Tal ei jäänud muud üle kui see pettunult oiates vette kukutada, haarata mõlema käega oksast ja ronima hakata, rajades endale pimeduses teed, sellal, kui vihm talle näkku peksis ja tulvaveed kõrvus möirgasid. Ta jõudis järgmise oksani, ja siis järgmiseni, ronides, kuni jõudis oksani, mis oli piisavalt tugev, et tema raskust kanda, ja ronis kaksiratsa selle peale. Rampväsinuna põimis ta käed ümber puutüve, toetas põse puukoorele ja karjus läbi vihma, ainult selleks, et omaenda häält kuulda. Et tuletada endale meelde, et ta hingab endiselt.

Kui idas koitma hakkas, olid Nola riided läbimärjad ja ta ise rampväsinud. Kuid päevavalgus tõi lootuse. Vihma ei sada-

nud enam, ja palavik oli langenud. Ta oli nõrk, kuid mis seal ikka. Oleks võinud hullemini minna.

Õõ jooksul oli ta sunnitud kaks korda kõrgemale ronima, et veest pääseda, ja ta istus jälle tüve emmates kaksiratsa oksal. Tema nahk kipitas puukoore kriipimisest, ja peopesad veritsetsid kinnihoidmisest.

Uus õudus tuli koos päevavalgusega, kui ta tagasi maja poole vaatas ja nägi, et see on läinud. See kas kadus vee alla või tuli vundamendi küljest lahti ja ujus öösel temast mööda. Pilk ähmastus ja ta vaatas kiiresti mujale. Pole mõtet kadunut taga nutta. Kui teda ei päästeta, on see niikuinii vaieldav mure.

Ta vaatas all mustendavat vett ja siis läbi okste mõõtmatud üleujutatud maalahmakat, ja ahmis õhku. Vesi kubises inimeste elude jäänustest, nagu nõiapaja kuum hautis oma sinepiseemnete, sarvikukõrvade ja tuldsülgava draakoni süljega. Selles segus olid majatükid, punsunud loomalaibad ja väljajuuritud puud, mis hulpisid muu soga vahel, kihutades kaelamurdval kiirusel allavett.

Tema süda tagus nii kõvasti, et ta ei suutnud mõelda, käed värisesid nii hullusti, et raske oli kinni hoida. Lõpuks koitis talle, et osaliselt oli selles süüdi keha näljakarje, ja talle meenus toit ja vesi.

Ta leidis taskus sobrades telefoni ja tundis hetkeks kergendust, arvates, et ta päästetakse kohe. Ta oli täielikult unustanud, et võttis selle kaasa. Käed värisesid, kui ta selle välja tõmbas, ja seda tehes voolas telefoniümbrisest varrukasse vett.

See vaatepilt ujutas ta üle uue ahastuselainega. Ta nuttis, üritades meeleheitlikult levi kätte saada, liigutades seda igasse suunda, kuid oli ilmselge, et telefon on tumm, veest läbi imbutunud ja parandamatu. Ta kukutas selle vette ja toetas lauba

vastu tüve. Nägu tundus kuum. Silmad kipitasid, mis tähendas, et palavik oli taas tõusma hakanud. Hirmunud ja väri-sevana puhkes ta nutma, sellal, kui põgenev jõgi ta jalge all voolas. Kui tal lõpuks end kokku võtta õnnestus, sõi ta natuke juustu ja jõi vett, soovides, et aeg liiguks sama kiiresti kui vesi, mis temast mööda tulvas. Kuid Mississippil üleujutus ei allunud füüsikaseadustele, niisiis sulges ta silmad, klammerdus puu külge ja mõtles parematele aegadele.

Ta istus kuumal suveõhtul vanaema süles, kuulas härgkonnade krooksumist ja öölindude siristamist, sellal, kui vanaema teda magama pani. Vana naise soe, madalalt veniv hääli rahustas väikese tüdruku südant.

„Issand on mu karjane, mul pole millestki...“

Kääks, kääks, kääks, tegi kiiktool terrassi lahtiste laudade vastas.

„Haljale aasale paneb ta mind lebama. Hingamisveele saadab ta mind.“

Nola ulgus. Kus, jumal? Kus need vaiksed veed nüüd on?

Kääks, kääks, kääks. Kiiktool kiigub. Psalmid voolavad vanaema huulilt sama libedalt kui mesi lusikalt. Vanaema tööst kurnatud käte jõud ja armastus on endiselt tuntavad. „Sa katad mu ette laua mu vastaste silme all...“

„Vanaema?“

„Mis on, lapsuke?“

„Miks me vastaseid toidame?“

Vanaema naer rullub läbi Nola nagu tuul läbi puude.

„Sulge silmad, tütreke, ja lihtsalt kuula.“

Kääks, kääks, kääks, tegi kiiktool vastu sama terrassilauda. Viimane, mida Nola enne Une-Mati saabumist kuulis, oli vanaema hääli. „Ainult headus ja heldus saadavad mind...“